

Sygn. akt I C 2316/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: sekr. sądowy Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 grudnia 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko M. L.

o zapłatę kwoty 2.807,83 zł

I. zasądza od pozwanego M. L. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 2.629,76 zł (dwa tysiące sześćset dwadzieścia dziewięć złotych 76/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 29 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że wysokość tych odsetek nie może przekraczać w stosunku rocznym wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie;

II. zasądza od pozwanego M. L. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Wygłoszone ustne uzasadnienie tego wyroku. Strona powodowa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniosła pozew przeciwko M. L. o zapłatę kwoty 2.807 złotych 83 grosze. W uzasadnieniu tego pozwu wskazała, że powód w dniu 7 września 2015 roku udzielił pozwanemu kredytu w zakresie umowy kredytu na zakup towaru numer (...) w ratach, które to pozwany otrzymał kredyt w wysokości 2.629 złotych i 76 groszy. Pozwany na podstawie tej umowy zobowiązał się do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem spłaty jednakże pomimo wezwań i monitów nie wywiązał się z obowiązku spłaty. W związku z tym jak wskazano w uzasadnieniu pozwu po upływie terminu, do którego pozwany był zobowiązany uregulować zadłużenie całość stała się wymagalna z dniem 18 czerwca 2016 roku. Przed skierowaniem sprawy na drogę sądową powód wezwał pismem z 30 marca 2016 roku pozwanego do zapłaty wymagalnego zobowiązania to wezwanie zostało wysłane na adres pozwanego wskazany w umowie jak wskazała strona powodowa zostało doręczone w sposób umożliwiający jego odbiór i zapoznanie się z jego treścią. Wobec jednak dalszego braku spłaty zadłużenia powód dochodzi niniejszym pozwem należności w oparciu o zawartą umowę i wskazane w wyciągu z ksiąg banku z dnia 28 czerwca 2016 roku zadłużenie w kwocie, na którą składają się następujące należności: należność główna 2.629 złotych i 76 groszy, odsetki za okres od 7 września 2015 roku do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku w kwocie 78 złotych i 7 groszy, koszty opłaty i prowizje w kwocie 100 złotych oraz dalsze odsetki naliczane od dnia następnego po wystawieniu wyciągu z ksiąg banku do dnia zapłaty obliczone od kwoty niespłaconego kapitału to jest od kwoty 2.629 złotych i 76 groszy według czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku z zastrzeżeniem, że powód dochodzi tych odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z artykułu 481 paragraf 2 (1) Kodeksu Cywilnego. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa zgłosił zarzut nieudokumentowania roszczenia oraz niewyliczenia kosztów, a także nieustalenia daty wymagalności roszczenia zarzucił, że wyciąg z ksiąg banku nie jest dowodem w postępowaniu cywilnym w odpowiedzi na sprzeciw w piśmie z 3 listopada 2016 roku strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko i wskazała, że roszczenie stało się w całości wymagalne w zakresie kapitału, odsetek i kosztów z chwilą uprawomocnienia

się oświadczenia powoda o wypowiedzeniu. Podniosła, że odpis pisma zawierającego wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem nadania tego wypowiedzenia listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru na wskazany w umowie adres pozwanego wówczas (...) (...) w L., które wróciło do powoda z adnotacją nie podjęto w terminie dołączono wraz z pozwem do materiału dowodowego. Zdaniem powoda powyższe poświadcza, iż pozwany mógł się zapoznać z niniejszym oświadczeniem w myśl artykułu 61 Kodeksu Cywilnego. W związku z czym roszczenie stało się wymagalne z dniem 20 czerwca 2016 roku. Sąd ustalił następujący stan faktyczny. W dniu 7 września 2015 roku strony zawarły umowę kredytu na zakup towarów w postaci laptopa L., odkurzacza automatycznego i. oraz w postaci oprogramowania o wartości 2.348 złotych. Na podstawie tej umowy strona powodowa udzieliła pozwanemu pożyczki w kwocie 2.629 złotych i 76 groszy, a pozwany zobowiązał się rozliczyć ją wraz z odsetkami oraz pozostałymi kosztami w dwunastu ratach miesięcznych w wysokości po 219 złotych i 15 groszy każda płatnych zgodnie z harmonogramem do siódmego dnia każdego miesiąca począwszy od 7 października 2015 roku. W przypadku uchybienia płatności którejkolwiek z rat pozwany zobowiązał się do pokrycia wynikających z tego faktu odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Dowodem na zawarcie umowy i zaciągnięcie takiego zobowiązania jest dokument w postaci umowy kredytu z 7 września 2015 roku dołączony do pozwu oraz do akt sprawy jak na karcie 20, 21 do 23. Pismem z 29 marca 2016 roku strona powodowa wypowiedziała powyższą umowę pożyczki pozwanemu z 30-dniowym okresem wypowiedzenia i jednocześnie w piśmie tym bank poinformował pozwanego, że po upływie okresu wypowiedzenia cała należność z tytułu udzielonego kredytu stanie się wymagalna. W piśmie tym wskazała, że wymagane zadłużenie wyliczone na dzień 29 marca 2016 roku wynosi łącznie 2.745 złotych i 29 groszy, w tym z tytułu kapitału 2.629 złotych 76 groszy, z tytułu odsetek od kapitału 35 złotych i 53 grosze, z tytułu kosztów opłat i prowizji 80 złotych. Pismo to zostało wysłane Poczta, za potwierdzeniem odbioru, na adres pozwanego, wskazany w umowie kredytu. Przesyłka była awizowana dwukrotnie, nie została odebrana przez pozwanego z Urzędu Pocztowego. Sąd zważył, co następuje: powództwo zasługiwało na uwzględnienie, odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego, zgodnie z art. 471 Kodeksu cywilnego. Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej w świetle art.6 Kodeksu cywilnego spoczywa na wierzycielu, jako osobie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Musi on, zatem udowodnić istnienie ważnego zobowiązania określonej treści, w stosunku, do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia. Strona powodowa w niniejszej sprawie przedłożyła dowód w postaci umowy kredytu zawartej przez strony w dniu 7 września 2015 roku. Na podstawie tej umowy powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 2.629 złotych 76 groszy a pozwany zobowiązał się do spłaty w 12 miesięcznych ratach, w wysokości po 219 złotych i 15 groszy każda rata, począwszy od 7 października 2015 roku. Zgodnie z umową w przypadku uchybienia płatności którejkolwiek z rat, pozwany zobowiązał się do pokrycia wynikającego z tego faktu odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Strona powodowa precyzyjnie wyjaśniła sposób wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem zarówno w jego uzasadnieniu jak i w wyciągu z ksiąg Banku, który został dołączony do pozwu. Wbrew zarzutom pozwanego, wyciąg z ksiąg Banku jest dowodem w postępowaniu cywilnym, jest dokumentem prywatnym i jako taki stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie danej treści. Wprawdzie dowód ten nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim twierdzeń, jednakże pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie zaprzeczył faktom zgłoszonym w pozwie oraz w wyciągu z ksiąg Banku, odnośnie istnienia wymagalnego zobowiązania, zaciągniętego na podstawie przedmiotowej umowy kredytu oraz jego wysokości. W sytuacji, gdy zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania ma polegać na daniu lub czynieniu, przeprowadzenie przez wierzyciela dowodu na fakt nie wykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie jest niemożliwe, to na pewno jest bardzo utrudnione. Dlatego w takich sytuacjach przyjmuje się, że to dłużnik broniąc się przed zarzutem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania powinien przedstawić dowód spełnienia świadczenia. Obowiązujący system prawny uwzględnia oczekiwania dłużnika i wychodzi naprzeciw jego oczekiwaniom, pomagając mu w uzyskaniu dowodów wykonania zobowiązania, jak w przepisach art. 462, 463 Kodeksu cywilnego. W rozpoznawanej sprawie pozwany nie wykazał, że spełnił świadczenie zgodnie z wyżej wskazaną umową, jak również nie wykazał, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, zgodnie z art. 471 Kodeksu cywilnego, w związku z art. 6 Kodeksu cywilnego. W wyciągu z ksiąg Banku, dołączonym do pozwu, powód wskazał, że na łączną kwotę 2.807 złotych i 83 grosze składają się: należność główna w kwocie 2.629 złotych 76 groszy oraz odsetki za okres

od 7 września 2015 roku, w kwocie 78 złotych i 7 groszy, do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg Banku. Te odsetki zostały szczegółowo wyliczone w wyciągu z ksiąg Banku, załączonym do pozwu. Wobec tego, że pozwany nie dokonał żadnej wpłaty na poczet przedmiotowego zadłużenia, zasadnym był obciążenie go odsetkami karnymi, wobec tego, że nie spełnił swojego świadczenia w terminie zgodnie z umową. Powód wskazał również w wyciągu z ksiąg Banku, co składa się na kwotę w wysokości 100 złotych, dochodzoną z tytułu opłat i prowizji, na podstawie zawartej umowy, za wystawienie wyciągu z ksiąg Banku 29 czerwca 2016 roku, wypowiedzenia umowy, listu przedegzekucyjnego oraz 3 - ch monitów. Wskazane zostały kwoty poszczególnych roszczeń z tego tytułu. Powód ponadto wskazał, że domagał się dalszych odsetek od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg Banku do dnia zapłaty, od kwoty kapitału, to jest 2.629,76 groszy według czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, z ograniczeniem do wysokości odsetek maksymalnych. Skoro Bank spełnił swoje świadczenie wskazane w umowie w przedmiocie udzielenia pozwanemu kredytu, a pozwany nie spełnił swojego świadczenia w zakresie spłaty rat tego kredytu, wobec tego powództwo w zakresie kwoty żądanej w pozwie było w całości zasadne. Jeszcze raz wskazać należy, że pozwany nie zaprzeczył faktom wskazanym w pozwie oraz wyciągu z ksiąg Banku, dołączonym do pozwu. Zgodnie z art. 230 Kodeksu postępowania cywilnego, gdy strony nie wypowie się, co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, Sąd, mając na uwadze wynik całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. A zgodnie z art. 229 Kodeksu postępowania cywilnego nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. W myśl art. 353 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia a dłużnik powinien świadczenie to spełnić. Z kolei przepis paragraf 1 art. 354 Kodeksu cywilnego stanowi, że dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający celowi społeczno - gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego. Skoro pozwany pobrał kwotę udostępnionej mu pożyczki oraz w terminie określonym umową jej nie zwrócił, oznacza to, że nie wywiązał się z postanowień umownych, strona powodowa poniosła szkodę w wysokości określonej w pozwie, w związku z czym pozwany powinien naprawić tą szkodę poprzez zapłatę kwoty wskazanej w pozwie wraz z odsetkami za opóźnienie. W konsekwencji przegrania przez pozwanego tego procesu, Sąd zasądził od niego na rzecz strony powodowej koszty procesu poniesione w tej sprawie, w skład, których wchodzi uiszczona opłata sądowa od pozwu w wysokości 100 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych, na podstawie art. 98 paragraf 1 i 2 Kodeksu postępowania cywilnego.